Коли я умру, замість мене
залишиться рана…
Ліна Костенко

Коли я умру, замість мене
залишаться діти,
і турботи щоденні, нові і старі;
коли я умру, замість мене
залишаться квіти,
і степи України й висока вода
на Дніпрі…

Коли я умру, хай поплачуть,
бо так вже ведеться,
вип’ють чарку печалі і знову
до праці ідуть;
може, я не умер, а спинилося
втомлене серце,
щоб в землі стать землею
і землю нарешті збагнуть…

29 червня 1973 р.